

al defecte d'ésser autoritari; Freud, l'autor del psicoanàlisi, repeteix amb freqüència en els seus llibres: "L'absència d'un pare enèrgic, predisposa a la inversió"; si l'infant s'educa, sobretot, per imitació, és natural que quan la fórmula pare-mare sigui invertida, ho sigui també la consciència de l'infant. El nen s'identifica, aspira a ésser com el pare, el pren per model; si el nen té una mare autoritària i un pare dèbil d'esperit, mostrarà una tendència contrària al que ha d'ésser el nostre ideal. L'art d'ésser un bon pare, consisteix en saber expressar el seu afecte discretament.

Els pares solen tenir un concepte equivocat del nen; s'imaginen que és "un home petit"; no saben que no tan sols quantitativament, sino qualitativament és diferent l'infant de l'adult. La psicologia del nen és diferent de la de l'adult: no és infant perquè tingui menys coneixements, menys experiència i una intel·ligència menys desenrotllada que la persona adulta: la diferència fonamental és que l'infant es creu que ell és el centre de l'Univers. Per aquesta causa els nens obren i pensen diferentment que els adults; llur manera de pensar és animista, parteix del seu jo, es figura que tot està fet a la seva imatge i semblança, creu en la *màgia* del pensament. Per al nen les coses no tenen un valor real, sino un valor animista, subjectiu; el valor que els dona segons la seva escala de valors, la qual encara no s'ha adaptat a la dels adults. L'infant creu, com el salvatge, per exemple, que en desitjar intimament un succés, aquest es realitza. Els salvatges fan pràctiques de màgia que es recolzen sobre aquest principi: quan volen vèncer un enemic, pinten la seva figura i llavors li claven una fletxa, i es creuen amb això produir-li un greu perjudici. L'infant no admet altra realitat que la seva; és l'experiència el que progressivament, i per desgràcia de vegades brutalment, el treu d'aquest estat de felicitat somni. A mesura que l'experiència se li imposa, el nen comença a admetre la realitat; però succeeix lentament i progressivament, d'aïtal forma que en un període determinat de l'evolució del seu psiquisme, admet sense cap contradicció, coses oposades, per bé que la lògica dels adults s'oposi a això.

Per això cal tenir present que el que es qualifica sovint de mentides, a voltes no ho són. Una mentida, perquè ho sigui, ha de dur aparellada la intenció de mentir, i son moltes les vegades que no es diu la veritat, i no obstant no es menteix, sigui per equivocació o per error, error que no depèn freqüentment d'un retard intel·lectual del noi, sino del seu subjectivisme. Els pares, tenint en compte aquests tets, obraran a meravella si no castiguen el nen perquè no sàpiga distingir el món de la fantasia del món de la realitat. Els infants viuen felicitats precisament perquè viuen el món de la fantasia, i la forma de fer-los traspassar les fronteres del somni, hauria d'ésser oferint-los

hi una realitat més agradable que la *realitat irreal* de la seva imaginació; i, repetim-ho, la realitat de l'infant, son sobretot els seus pares, l'ambient familiar. Hi ha i hi han estat sempre, dues tendències pedagògiques: la que imposa al nen uns interessos que a ell no l'interessin. I l'altre, representada pel gran mestre i psicòleg Claparède, que es preocupa precisament de desenrotllar els interessos del nen, d'enfocar-los. S'és felicitat, quan un mateix es pot desenrotllar, quan s'ho fa un mateix; i la tasca de l'educador és fer que sense deixar mai d'ésser el mateix, es perfeccioni constantment.

La criatura es creu — ja ho hem dit — el centre de l'univers; tots els interessos els té concentrats en ell mateix; observeu que una criatura és simpàtica perquè amb la seva força atraient d'afecte aconseguix l'amor dels majors; els majors son felicitats al seu entorn perquè poden lliurar-se de l'afecte que tots necessitem exterioritzar en aquest món. Naturalment, en evolucionar l'infant i donar-se compte de la realitat, en saber que és un de tants, i no el centre convergent, sent una decepció.

Posteriorment, en el seu pensament animic, succeeix una transformació; es desplaça el centre. Son ara els pares els éssers superiors que tot ho poden; el pensament cap dintre la lògica de l'adult, puix quan menys en relació al nen i pel nen, els pares ho poden tot; l'infant està convençut que els pares son quelcom fantàsticament superior, i sent una admiració, una adoració tan gran com era abans la satisfacció de si mateix. Aquesta admiració va acompanyada d'amor, fins que la primera crisi la transforma, deixant en el seu lloc i per un temps variable el sentiment d'antipatia. Es llavors que el seu pensament arriba a una altra conclusió compensadora: l'infant es creu que arribarà un dia que els pares es tornaran petits i ell manarà i farà el que vulgui.

En el seu desenvolupament, l'infant passa per diversos períodes crítics en què es tambalegen els seus afectes, dubta dels valors que fins aquell moment li havien servit de guia i orientació. Sofreix una mena de "conversió" en el sentit psicològic de la paraula; canvi de la valoració íntima dels interessos i afectes. Durant aquests períodes, el xicot es submergeix en el seu autisme, s'interioritza, es despreocupa per l'extern, fa una vida psíquica interior. La crisi més aguda és la puberal. El noi que durant aquest període vol realment als seus pares, és una gran excepció (s'entén això als subrogats paternals, mestre, capellà, amo i tota mena de superiors). Davant aquestes manifestacions del fill, és convenient que el pare desorientat no reaccioni inconscientment o conscientment amb un altre odi; la missió del pare és respectar la crisi, no fer-la, fer cas omís d'aquesta manifestació afectiva, i... deixar que el temps la resolgui. Sempre el nen necessita estar segur de l'amor dels seus pares, i, sobretot, en aquests períodes.

HIGIA